

Тагіл. Зима. Шістдесят перший рік.

І я солдат, що після всіх скорочень
попав сюди — докантивати строку,
одержав за зразкове воєнробство
(були солдатські жарти — воєнраб)
увільнення.

Напевне, цілий рік
проживши між боліт, ялин, казарм,
до міста не показуючи носа,
я звикнув пити був (замість горілки —
трійний одеколон). Онучі прати
хоч раз на місяць. Згадують дівчат,
що буцім-то в житті одним і снили,
аби мені віддати свій вінок.

Пускати в діло свій солдатський пасок,
розповідать солоні анекдоти,
навчився сачкувати так майстерно,
немов солдат, що добуває строк.

Отож — Тагіл. Не пам'ятаю — парк
чи сквер міський зібрав великий натовп
щасливих ґаволовів: школярі,
студенти, металурги, кагебісти,
наш брат солдат, старі пенсіонери
дивилися на виставку собак.

І то було видовище, скажу вам:
орденоносні пси — могутні груди,
обвішані медалями, а морди —
пихаті, як в заслужених митців
чи лавреюваних міліціонерів —
подзенькуючи бляшками, проходять,
зневагою вшановуючи натопи,
а біля них, тримаючи побожно
ланцюг, — щасливі власники собак.

О мить блаженства — і людей і псів.

Одні щасливі ницістю своєю
і приналежністю чотириногим
так низько хилються благочестиво
перед Нічим, що дивиться зокіл.

А другі — на хребтах своїх довгастих
несуть такий тягар своєї слави,
аж закипає від образи кров
в собачім серці: ось воно, мовляв,
мистецтво для безрогих. Гніт тяжкий
зумисних демократій. Перед ким

демонструватимем ясновельможність
своїх заслуг і подвигів? Кого
вщасливлювати власною явою?
Кому показувати псову міць,
державну гордовитість і незламність?
Я був у натовпі. Я був ніким.
Я сором відчував за власну ницість,
за воєнрабство. І безмірний жаль
виповнював мою голодну душу,
що я не пес. Орденосний пес.